

Kingston noir

GUIDO EEKHAUT

Kingston noir

Manteau

MEESTERS IN MISDAAD

© 2014 Uitgeverij Manteau / WPG Uitgevers België nv,
Mechelsesteenweg 203, B-2018 Antwerpen en Guido Eekhaut

www.manteau.be
info@manteau.be

Vertegenwoordiging in Nederland
Singel 262 – 1016 AC Amsterdam
Postbus 3879 – 1001 AR Amsterdam

Omslagontwerp: Wil Immink
Omslagfoto: Thinkstock
Vormgeving binnenwerk: Ready2print

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevens-
bestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze,
hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of
op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever.

ISBN 978 90 223 2984 9
D/2014/0034/264
NUR 330

‘De levenden zijn de doden die met vakantie zijn.’

IAN THOMSON – A Grave Undertaking

Alles in deze roman is verzonnen en elke gelijkenis met bestaande steden, personen, organisaties of eilanden is toevallig. Meningen van personages zijn niet noodzakelijk deze van de auteur.

De grote donkerblauwe BMW kwam met protesterende banden tot stilstand vlak bij de hellende band met bagage bestemd voor het wit en rode SwissAir-toestel. Hij liet een spoor van stof en grind achter.

Vier mannen. M4-geweren in de aanslag. Korte loop, geschikt voor *close combat*.

‘Stop dat klereding!’

De hellende band kwam meteen tot stilstand. Koffers balanceerden op hun eigen zwaartepunt.

‘Jullie: handen omhoog!’

‘Op de grond! OP DE GROND!’

De laadploeg ging tegen de grond, omdat de laatste opdracht, ook al sprak hij de eerste tegen, de meest dringende leek.

Achter de BMW stopte een Mercedes-busje met donkere ramen.

Nog vier mannen.

Donkergrijze overalls, bivakmutsen, wapentuig. Ze leken sprekend op leden van het overvalteam van de politie. Daar ging het precies om. Zo trokken ze de minste aandacht, tot het te laat was.

Niemand van de laadploeg dacht aan heldendaden. Niet genoeg voor betaald, en het waren niet hun spullen die zo meteen gestolen zouden worden. Passagiersspullen, wat

kon het hen schelen? Er was overigens niemand in de buurt die hen kon helpen. De bus, die de passagiers had afgeleverd, was al vertrokken. Politie was nergens te bekennen. Dit was niet het drukste deel van de luchthaven. Voordat de verkeerstoren wat in de gaten had, konden er doden vallen.

Drie van de gewapende mannen klommen omhoog, het vrachtruim in.

Achter de raampjes keken enkele gezichten met grote ogen toe.

Niemand zou wat doen. Dat wisten de overvallers. En wanneer iemand wat deed, was het al te laat. Allemaal netjes voorzien in het plan.

De drie mannen in het ruim vonden meteen waar ze voor kwamen. Drie kleine tassen van saharakleurig canvas, precies groot genoeg voor een daguitstap. Drie identieke tassen.

Ze gooiden die meteen naar beneden.

De tassen gingen het busje in.

Twee van de mannen klommen weer naar beneden.

De derde bleef nog even in het ruim – een grote, forse man, waarschijnlijk de leider. Hij was nog niet klaar. Hij zocht wat anders. En vond het.

Een klein dofmetalen koffertje. Aluminium, en stevig.

Zonder enig teken erop, net zoals de drie tassen.

Hij pakte het koffertje en sprong het vliegtuig uit.

De overvallers verdwenen meteen met de twee voertuigen.

Net zoals ze waren verschenen, verdwenen ze.

De laadploeg was onthutst. Het was verdomd snel gegaan. In een oogwenk. Er was niet geschoten, niemand was gewond geraakt.

Ze sloegen alarm.

Veel te laat, uiteraard.

Later zou blijken dat de overvallers een gat hadden ge-

smeden in het hek dat rondom de luchthaven liep. Ze hadden auto's gestolen die voor politievoertuigen konden doorgaan. Ze hadden hun zaak goed voorbereid. Ze hadden hulp van binnenuit gekregen. Met informatie over het vliegtuig en over de kostbare lading.

De BMW lieten ze uitgebrand achter op dertig kilometer van de luchthaven.

Het Mercedes-busje werd nooit gevonden.

Voor vijftig miljoen aan ongeslepen diamant, in die tassen. Makkelijk te verhandelen, ongeslepen diamant. Geen signatuur, geen beschrijving, geen bijzondere uiterlijke kenmerken. Diamanten als wisselgeld voor drugs, en er waren een paar tientallen naties waar het als universeel financieringsmiddel gebruikt werd.

Zeven mannen verdwenen vervolgens ergens in Europa.

Het waren professionals. Ze zouden nooit gevonden worden. Ze werden goed betaald voor dit soort klussen. Nu hoefden ze elk een paar jaar niks meer te doen. Alleen maar brave burger zijn. Niet opvallen.

De achtste man, dat was wat anders.

De achtste man had een speciale opdracht.

Hij was niet gekomen voor de diamanten, maar wel voor het koffertje.

En voor wat erin zat.

Anna Weiss voelde haar hart in haar keel bonken.

Alsof ze dit nog nooit eerder gedaan had!

Iets gestolen, en rustig langs de kassa of langs het alarm passeren, net of er niets aan de hand was.

Net of ze hier maar even binnen was gelopen voor een kijkje en niets had gevonden wat haar aanstond.

Rustig.

Rustig blijven, meid. Je hebt ergere dingen gedaan in je leven.

Maar toch bonkte haar hart in haar keel.

Lucy, die naast haar liep, leek kalmer dan haar moeder.

Lucy was twaalf en zich misschien niet goed bewust van de gevolgen als je gepakt werd voor winkeldiefstal. Ze halen er meteen de politie bij, en die ontdekt dat je geen identiteitskaart bij je draagt en niets wilt vertellen over waar je woont.

Dat kon voor haar en voor Lucy ernstige gevolgen hebben.

Dus kwam het eropaan niet gepakt te worden.

Gewoon blijven doorlopen, meid. Eigenlijk kunnen ze je niks doen. Ze mogen je niet tegenhouden. Dat is vrijheidsberoving. En dat mogen ze niet.

Als iemand een hand naar je uitsteekt, dan ga je gewoon gillen. Je gilt de hele keet bij elkaar.

Lucy zou haar steentje wel bijdragen tot het kabaal.

Een jonge vrouw en een meisje, wie doet hen wat?

Een paar stappen nog.

Het flesje parfum brandde in de zak van haar jekker.

Verdomd klein flesje parfum, waar deze dieven, hier in dit warenhuis, vijftientig euro voor vroegen. En dan haar oppakken omdat ze het spul meenam zonder te betalen!

Wie waren hier de dieven?

Drie stappen nog.

Gewoon maar drie makkelijke stappen.

Ze keek niet op of om. Zou ze niet doen. Gewoon naar buiten toe. Alsof er niets aan de hand was.

En wanneer het alarm afging...

Lucy, goed getraind in stadsguerrilla, versnelde. Passeerde als eerste het alarm. Keek over haar schouder naar haar moeder, op zoek naar de winkeldetective.

Lucy knipoogde.

Geen winkeldetective die de achtervolging had ingezet.

Anna zette de laatste stap.

Naast haar hief het alarm zijn schrille hulpkreet aan.

Doorlopen!

De straat in. Bocht steil naar links. Lucy achter haar aan. Iedereen negerend.

Nauwelijks keek iemand ervan op. Het gebeurde te vaak: een verkoopster die vergeet het alarm van een aangekocht goed te neutraliseren. Of de verklikker weg te halen. Slordigheid.

Als je eenmaal in de straat bent, is het afgelopen. Kun je vrij ademen.

Home Free.

Ze keek niet om. Wandelde gewoon door. Samen met Lucy verdween Anna in de massa voorbijgangers.

Flesje parfum in de zak van haar jekker. Haar trofee. Haar buit.

Probeerde haar hartslag onder controle te krijgen.

Ze zou dit niet meer doen wanneer ze zestig was. Want dan kreeg ze gelijk een hartaanval. De spanning werd haar te veel.

Daarna, op het terrasje van een fastfoodzaak, elk een cola om de zenuwen te kalmeren. Of net niet.

‘Dat hebben we goed gedaan, meid.’

‘Je zag wit, mam. Echt.’ Met een geamuseerde grijns. ‘Je leek wel een laken!’

‘Nee hoor, ik was behoorlijk kalm.’

Lucy, donker vanwege haar vader, en met dat kroezelige haar, hield haar beker in beide handen. ‘Je was niet kalm. Gyal toch! Je bent nooit kalm!’

Anna zou haar een lel verkopen, maar niet hier. Mensen keken. Ze zagen het beeldige chocolademeisje en de jonge vrouw.

Vooral het beeldige halfdonkere meisje dat er zo onschuldig uitzag.

Er werd niet geeld. Vanavond zou ze Lucy een standje geven over de aanspreking van haar moeder. Gyal! Dat hoorde niet. Alsof het eenvoudig was, als moeder, om met zo'n meid om te gaan. Ze zou haar zeggen: praat je moerstaal, niet die van je vader.

Maar vanavond kwam Alexei. Dan zou Lucy vroeg naar bed moeten. Alexei wilde de ruimte. Hij wilde vooral het lijf van Anna. Hij was ook dol op Lucy, maar hij wilde vooral Anna voor zichzelf. Zo was hij nu eenmaal.

En zij had een man nodig, voor de veiligheid. Niet voor de rest van haar leven, dat besepte ze, want Alexei zou zo meteen weer uit hun leven verdwijnen.

Maar voorlopig had ze hem nodig.

De stevig gebouwde overvaller keek naar de laatste twee mannen die vertrokken. Hij trok zijn handschoenen uit en propte ze in de zak van zijn jekker. 'Alexei, ga jij terug naar Brussel?' vroeg de ene man hem, een Servische lul die waarschijnlijk ooit zou terechtstaan voor moord en verkrachting, wanneer en indien Europol hem vond. Dat zou gauw genoeg gebeuren, maar liefst niet hier in de buurt waar hij te veel kon vertellen over de opdracht van zonet, hoopte Alexei.

Eigenlijk hoopte hij dat de man binnenkort werd doodgeschoten. Ergens in een anoniem deel van de wereld. Waar hij ook geen graf zou krijgen.

'Misschien', zei Alexei. Dat de man zo onvoorzichtig was met zijn naam, stond hem niks aan. Er was niemand in de buurt, maar een naam is kennis, en te veel kennis in de handen van vreemden is een risico.

Hij had echter niks te vertellen gehad over de samenstelling van het team.

Zeker niet over de aanwezigheid van de Serviër en zijn maat, algeen haar beter in de omgang met vrouwen, wapens en drugs. Die kop met de domme en tegelijk sluwe blik, en de verwrongen mond – die vertelden hem het hele verhaal.

Hij had ooit twee mannen laten terechtstellen. Mannen zoals deze. Mannen met alleen maar kwaadaardige instincten.

Maar als je professionals wilt, dan moet je in bepaalde milieus zoeken en niet kieskeurig zijn. Geen koorknepen. Voormalige soldaten, die dienstgedaan hebben en bloed aan de handen hebben gehad. Geen psychopaten, maar mannen met de nodige zelfbeheersing. En bereid, als het erop aankwam, om te doden.

In Europa geen probleem om zulke mensen te vinden. Er werden genoeg lokale oorlogen gevoerd, en er waren genoeg gefaalde staten met ingekrompen legers en dus werkeloze soldaten.

‘Nou, jouw probleem’, zei de Serviër. ‘Ajuus, maat.’

De beide mannen stapten in een grijze Mercedes die op de parkeerplaats had gestaan en reden weg. Ze zouden de hele nacht doorrijden. Tegen de ochtend waren ze al ergens in Centraal-Europa. Een land met minder behoefte aan wetten. Met makkelijker te overtuigen politie en overheid.

Prachtige regeling, die open grenzen.

Tegen die tijd waren de diamanten bij de financiële mensen terechtgekomen, ergens in Berlijn of Praag. Waar ze opnieuw worden verpakt, verscheept en ondertussen mischien zelfs geslepen.

De zeven mannen waren betaald. Voldoende betaald.

Niemand zou daarover klagen.

Alexei keek op zijn telefoon.

Zonet had hij een boodschap verstuurd. Aan de man die het koffertje wilde hebben.

Een nietszeggende boodschap, voor zover het pottenkijkers betrof. Maar duidelijk genoeg voor de geadresseerde.

En nu wachtte hij op een antwoord.

Ondertussen dacht hij na over deze opdracht.

De zeven mannen hadden hun geld gekregen. De financiers hun diamanten. Hij kreeg ook een hoop geld, maar hij wist dat de diamanten veel meer waard waren.

En dan was er het koffertje.

Hij was niet dom: hij wist dat het eigenlijke doel van zijn opdrachtgever het koffertje was. Die diamanten, dat was slechts een middel om aan geld te komen. Zo'n operatie financieren, dat verzet een hoop. Mensen omkopen, informatie verzamelen, het juiste team vinden.

Wapens, documenten, reizen, valse paspoorten, schuiladressen.

Een kostelijke zaak. Met de diamanten maakte de tussenpersoon waarschijnlijk nog wat winst.

Maar wat met het koffertje? Wat zat daarin?

Nog meer diamanten? Een reusachtige diamant?

Het koffertje openmaken zou geen probleem zijn. Kon hij vanavond doen. Voordat hij het aan de koerier leverde.

Want er kwam speciaal een koerier voor opdraven. De geadresseerde was dus iemand anders dan degene die de diamanten wilde.

En dat vond Alexei vreemd.

Dat vond hij bijzonder vreemd.

Wat in het koffertje zat, was dus heel speciaal.

Agent Amos was Brussel al geruime tijd beu. Echt waar: beu.

De stad had hem niks te bieden. Een onvriendelijke, saaie, bekrompen stad. Eurocraten, stoffige en slecht onderhouden rijhuizen, nog lelijker kantoren en banken, een chaotisch verkeer. Jonge boefjes met opgefokte auto's. Veel te dure kroegen. Hoeren, Noord-Afrikanen en dus islamieten, terwijl zelfs de joodse gemeenschap niks met hem te maken wilde hebben omdat hij in hun ogen te seculier was.

Hij ging niet naar de synagoge. Geloofde nauwelijks in God. Wilde daar ook niet in geloven.

Hij had de dood in de ogen gekeken. Hij wist waartoe God in staat was.

Vrouw en kinderen in Tel Aviv, waar hij drie keer per jaar kwam, telkens voor een maand. Zat hier nu al dertig maanden, als bureauchef van de Mossad. Een baan zonder glamour, waar het thuisfront niets over wilde weten. Een eenvoudige, ondergewaardeerde katsa, een veldagent. Wat de familie betrof deed hij iets in een ambassade.

Spannend was dit werk dus niet. Vaak verveelde hij zich te pletter. Informatie verzamelen, koffiedrinken met ambtenaren van de Europese Unie. Telefoons afluisteren. E-mails lezen. Kranten lezen. Nieuws analyseren en doorsturen naar Tel Aviv.

Bureauwerk.

Verdomd bureauwerk.

Na deze opdracht zou hij promoveren. Tot wat? Een andere maar totaal gelijksoortige aanstelling? In een ander westers land? Of ergens in de Derde Wereld?

De wegen van de Mossad waren ondoorgrondelijk.

Hij zou vrouw en kinderen meenemen. Dat had hij zijn directeur gezegd. Hij ging niet meer alleen in het buitenland wonen. Hij wilde iets wat een normaal leven benaderde. Met vrouw en kinderen.

Maar meteen lik op stuk gekregen.

We hebben daar geen fondsen voor, Amos. Dat kunnen we niet betalen. Je gezin? Verdomd nog aan toe! Wat denk je wel? Weet je wat een gezin in Brussel kost?

Londen, wil je naar Londen? Weet je wat een gezin in Londen kost? Wij gaan dat niet betalen. Wij niet, hoor. En met jouw loon kun je dat zelf ook niet betalen.

Neen hoor, laat je gezin maar hier, veilig in Israël. We kunnen overigens hun veiligheid in het buitenland niet garanderen, dat weet jij best. Ook niet in Londen.

Misschien stuurden ze hem undercover naar een vijandig land. Omdat hij bezwaren maakte. Dat zou hem leren.

Maar voorlopig zat hij dus nog steeds in Brussel.

Zijn telefoon biepte. Het geluidje voorbehouden aan de dienst, wanneer het dringend was. Hij kreeg zelden privé-telefoontjes.

‘Wat?’

‘Wil je meteen naar kantoor komen?’ zei David.

‘Nou, nu?’

‘Prioriteit. Waar ben je? Toch niet bij een hoer?’

‘Val dood, David. Ik kom meteen. Vertel iets.’

Maar David vertelde niets over een open lijn, dat wist Amos goed genoeg. David kende de regels. Hij kende de regels net zo goed als Amos.

Die keek op zijn horloge. Halfzeven in de vooravond. Als agent van de Mossad heb je geen kantooruren. Je bent altijd in dienst.

Ook in een gat als Brussel.

Wat was er zo dringend?

Een terroristische dreiging?

Er was de afgelopen weken geen digitaal verkeer geweest tussen verdachte organisaties en hun geloofsgenoten in Brussel. Er werd dus niets verwacht. Syrië hield al die isla-

mieten bezig. Iedereen die een geweer kon vasthouden of een bom maken, ging in Syrië vechten. Meestal aan de kant van de rebellen.

Rebellen. Alsof dat één grote groep vrienden was.

Integendeel. Allemaal fracties die elkaar gingen afmaken wanneer het overheidsleger er de brui aan gaf. Syrië ging dezelfde richting uit als Irak. Het werd een identieke soort klererotzooi, en dan zonder de Amerikanen om er een soort orde in te houden.

En wat Israël betrof was dat een serieus probleem. Assad was een vuige dictator, maar hij hield het land tenminste in toom. Er was stabiliteit geweest. Jarenlang. Net zoals in Irak onder Saddam.

Israël had behoefte aan stabiliteit bij de buurlanden. Ook al kwam die van vijandig gezinde regimes.

Al problemen genoeg met de Palestijnen.

Maar als Syrië viel, dan werd het daar een puinhoop. Anarchie. Tientallen groepen goed gewapende strijders die niet rustig zouden blijven zitten. Die zouden rondkijken naar nieuwe vijanden. Naar elkaar, in de eerste plaats.

Maar waarom ook niet naar Israël? Want iedereen had wel een appeltje te schillen met Israël. Iedereen die naar een Koranschool ging, of tot Allah bad, was een vijand van Israël. Al dan niet een zelfuitgeroepen vijand.

Voorlopig echter was het rustig, ook in Europa. Al Qaeda had opgehouden te bestaan – al hielden de Amerikanen vol dat er nog steeds een dreiging was, maar ze deden dat alleen maar om hun wapenindustrie in leven te houden.

Alles rustig dus.

En toch moest hij meteen opdraven.

Hij sloot de deur van zijn flatje en reed met de metro naar het kantoor, dat gelegen was aan de achterzijde van een klein bakstenen kantoorgebouw waar een paar bona-

fide financieringsmaatschappijen werkten. Kleinschalige kantoren, Libanezen die al jarenlang in België waren en dus niet verdacht.

Hun eigen kantoor was zo goed als onzichtbaar. Zelfs voor de mensen in de buurt. Je had geen antennes meer nodig om het vaderland te bereiken. Overal waar je internettoegang had, kon je een kantoor installeren.

Je had ook geen brievenbus nodig.

Amos was groot en gespierd, maar David was een typisch Jiddische intellectueel: spichtig, bijziend, klein, te veel hoofdhaar maar geen baard. En bijzonder intelligent. David was een neviot, een surveillance specialist. Hij had een aanzienlijke toekomst voor zich bij de Mossad. Dat wist hij zelf nog niet, maar Amos besefte het wel.

Amos was ex-militair, Israel Defense Forces Libanon, elders. Hij was te oud om nog te hopen op een carrière richting de hoogste echelons. Maar hij zou nog wel wat in graad kunnen stijgen.

David, dat was anders.

David zou, als het even meezat, binnen enkele jaren het beleid van de Mossad helpen uitstippelen.

Het kantoor, waar nog twee andere agenten werkten of tenminste af en toe aanwezig waren, was slordig. Het was utilitair.

Er stond een goede espressomachine, dat was voor Amos het belangrijkste. Er stonden computers die in geen winkel te koop waren en waar gamers maar al te graag de hand op zouden leggen. Maar die machines dienden niet om te gamen. Er stonden andere toestellen, en een paar stalen kasten. De ramen waren geen gewone ramen, net als het glas dat erin zat geen gewoon glas was. Trillingvrij, om af luisteren te voorkomen. De deur ging niet zomaar gewoon open, met een klink en een sleutel. Wel met een kaart en een code.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg Amos meteen.

De deur sloot achter hem met een sis, alsof ze hem te rechtwees.

‘Gecodeerde transmissie.’ David keek niet op. Zijn aandacht was helemaal bij het scherm van zijn computer.

Amos had een jongere broer die net zo’n band had gehad met machines als David.

‘Iets waarvoor ik opgetrommeld moet worden?’ zei hij.

‘Zoals blijkt.’

‘Ben je er klaar mee?’

‘Nog even.’

Ja, dacht Amos, net zoals mijn broer. Maar die was geneuveld op de Golanhoogte in een incident dat niet eens deel uitmaakte van een officiële oorlog.

Op een ander scherm zag Amos het nieuws. Overval op een vliegtuig, Zaventem, hier in België. Diamanten. Belangrijke buit. SwissAir. Degelijkheid. Die zouden nu wel in paniek zijn.

Maar een overval is nog altijd niet zo erg als een crash.

Op het scherm van David verscheen het embleem van de Mossad.

Dan het hoofd van een man. Een man die ze beiden kenden.

Divisiehoofd Yalom.

Die niet zomaar verscheen. Die niet zomaar zijn opwachting maakte op dit uur van de nacht in Tel Aviv om de buitenlui in Brussel een goedenacht te wensen. Daarvoor zat hij te hoog in de hiërarchie van de Mossad. En regelmatig op de koffie bij de eerste minister.

Er was dus iets serieus aan de hand.

‘Amos, David’, zei Yalom. Zijn gezicht stond stroef, zoals altijd. ‘Mag ik jullie aandacht.’

‘Meneer’, zei Amos.

Het divisiehoofd stond erom bekend altijd meteen ter zake te komen.

‘Hebben jullie het nieuws gezien? De overval op dat vliegtuig?’

‘Hier in Zaventem?’

‘Ja.’

‘Het is niemand van ons’, zei Amos.

‘Neen, het is Zwitsers. Maar het vervoerde wel iets wat van ons is.’

Anna serveerde Alexei en haar dochter een stoofpotje met frieten, iets wat ze beiden graag aten. Haar moeder had haar geleerd goede stoofpot te maken, door het vlees lang te laten sudderen zodat het vezelig werd en bijna uit elkaar viel. En dan een dikke, donkerbruine saus, onder andere met peperkoek en mosterd erin.

Ze merkte dat Alexei niet in zijn gewone doen was. Ze kende ondertussen de trek om zijn mond wanneer hij zich zorgen maakte, ook al probeerde hij tegen haar en Lucy luchtig te doen.

Ze maakte zich geen illusies. Ze wist niet precies wat Alexei deed voor de kost, maar dat hij niet op een kantoor werkte, daar was ze van overtuigd.

Alexei was niet het soort man dat ooit op een kantoor zou werken.

Hij bracht regelmatig geld binnen, en in dat opzicht stond hij meer dan een stap hoger op de sociale ladder dan de meeste andere mannen die ze had gekend.

Kloteventen, dacht ze.

Altijd in haar broek en in haar bed willen, maar niks bijdragen. Klaplopers waren het geweest.